

Sygn. akt IV U 1349/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 r. w S.

odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 30 października 2014 r. Nr (...)

w sprawie A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1349/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2014r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 października 2014r., bowiem Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 24 października 2014 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła ubezpieczona A. W., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wnosząc o jej uchylenie oraz zasądzenie na rzecz ubezpieczonej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano m.in., że ani organ rentowy ani Komisja nie wzięły pod uwagę dodatkowej dokumentacji medycznej z różnych ośrodków medycznych i leczniczych, pomimo iż była przedłożona przez ubezpieczoną w trakcie postępowania przed organem rentowym. Podkreślono, że stan zdrowia wnioskodawczyni jest zły, co potwierdzają dokumenty dołączone do odwołania, które – jak wskazano w odwołaniu – winny podlegać ocenie przez biegłego lekarza sądowego o specjalności ortopedii i traumatologii (odwołanie wraz z załącznikami, k.1-6 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, a nadto wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 7-8 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona A. W., ur. (...), do dnia 30 września 2014r. miała ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 15 kwietnia 2014r. (decyzja o ponownym ustaleniu renty z dnia 15.04.2014r., k.47 akt rentowych). Uprzednio w dniu 12 sierpnia 2014r. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.49 akt rentowych). Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 24 września 2014r. stwierdził, że nie jest ona niezdolna do pracy (orzeczenie z 24.09.2014r., k.51 akt rentowych). Od powyższego orzeczenia ubezpieczona złożyła sprzeciw, w związku z czym została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 24 października 2014 r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw, k.73 akt lekarskich; orzeczenie Komisji Lekarskiej z 24.10.2014r., k.53 akt rentowych). Powołane orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 30 października 2014r. odmawiającej A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 października 2014r. (decyzja z 30.10.2014r., k.55 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 50 lat, posiada wykształcenie średnie zawodowe w zawodzie pielęgniarki. W okresie od 1 września 1986r. do 31 marca 1995r. A. W. była zatrudniona jako pielęgniarka w Wojewódzkim Szpitalu (...) w W., zaś od 1 kwietnia 1995r. świadczyła pracę na stanowisku pielęgniarki środowiskowej, a następnie pielęgniarki środowiskowo-rodzinnej. Pracę w zawodzie pielęgniarki wykonywała do czasu uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego w 2010r. (okoliczności bezsporne; nadto: świadectwo pracy z 31.03.1995r., k.7 akt rentowych; świadectwo pracy z 02.01.2001r., k.9 akt rentowych; świadectwo pracy z 03.08.2010r., k.11 akt rentowych).

U ubezpieczonej rozpoznano: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego z przewlekłym zespołem bólowym i ograniczeniem ruchomości, bez istotnego klinicznie zespołu korzeniowego i bez upośledzenia sprawności ruchowej, niskostopniową skoliozę piersiowo-lędźwiową lewostronną, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii szyjnej C5-C6, C6-C7 w 2011r., a także polineuropatię obwodową i tężyczkę w wywiadzie. Wnioskodawczyni od wielu lat choruje na schorzenia kręgosłupa, jest leczona neurologicznie z powodu zespołu bólowo-korzeniowego kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz lędźwiowo-krzyżowym. Była kilkakrotnie hospitalizowana z powodu zespołów bólowo-korzeniowych kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz lędźwiowo-krzyżowym. W 2011r. przebyła leczenie operacyjne dyskopatii szyjnej C5/C6, C6/C7. W badaniu klinicznym nie stwierdzono objawów ogniskowego uszkodzenia (...), a także w badaniu części obwodowej układu nerwowego nie stwierdzono istotnych klinicznie objawów korzeniowych. W 2006r. u ubezpieczonej rozpoznano objawy polineuropatii obwodowej, jednak obecnie badanie kliniczne nie wskazuje obecności dysfunkcji w tym zakresie. Z punktu widzenia neurologicznego stan kliniczny ubezpieczonej nie narusza sprawności organizmu w stopniu powodującym uznanie niezdolności do pracy. Stopień zaawansowania zmian zwyrodnieniowo-zniekształcających i dyskopatycznych w obrębie kręgosłupa oraz stopień zmian strukturalnych w obrębie prawego stawu kolanowego jest niewielki i ma niewielki wpływ na ograniczenie sprawności. Umiarkowane zaawansowanie choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa o nieprawidłowym przebiegu bez stwierdzonych obiektywnie przewlekłych dolegliwości bólowych, bez objawów niewydolności statyczno-ruchowej nie sprowadza niezdolności do pracy. Zespoły bólowe kręgosłupa mają obecnie przebieg dość łagodny, bez objawów korzeniowych i bez objawów ubytkowych. Bardzo dobra sprawność ruchowa i czynnościowa kończyn górnych oraz niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego i piersiowego nie upośledzają funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie niezdolności do pracy z punktu widzenia ortopedycznego. Stwierdzone schorzenia przebiegają z okresami zaostrzeń i remisji dolegliwości bólowo-korzeniowych. W okresach tych ubezpieczona może być leczona i rehabilitowana w ramach stosownych zasiłków ZUS lub jako czasowo niezdolna do pracy. U ubezpieczonej nie rozpoznano obecnie zaburzeń gospodarki wapniowo-fosforowej, które wpływałyby na naruszenie sprawności organizmu. W grudniu 2013r. ubezpieczona wykonała

ponowne badanie gospodarki wapniowo-fosforowej, a wyniki badań były prawidłowe (poza obniżonym poziomem witaminy D3). Obecnie u A. W. nie stwierdzono upośledzenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy w zawodzie pielęgniarstwa środowiskowego (opinia biegłych lekarzy ortopedy-traumatologa i neurologa z dnia 11.02.2015r., k.14 akt sprawy; opinia zespołu biegłych ortopedy, neurologa i endokrynologa z dnia 15.09.2015r., k.32-33 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 t.j.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w przepisach ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust. 1, 2 i 3 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy ubezpieczona po dniu 30 września 2014r. jest nadal osobą niezdolną do pracy, a tym samym czy spełnia warunek z art.57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, konieczne jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Bezspornie jest to okoliczności, dla ustalenia której niezbędne są wiadomości specjalne, wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy.

Sporządzone w niniejszej sprawie opinie dwóch zespołów biegłych lekarzy neurologa i ortopedy-traumatologa oraz neurologa, ortopedy i endokrynologa dały podstawy do stwierdzenia, że aktualny stan zdrowia ubezpieczonej nie sprzeczny z niezdolnością do pracy zawodowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Opinie dwóch niezależnych zespołów biegłych o specjalnościach odpowiadających schorzeniom ubezpieczonej są zbieżne, a lekarze specjaliści jednoznacznie wskazywali, iż aktualny stan zdrowia nie sprzeczny z niezdolnością do pracy. Przed wydaniem opinii biegli zbadali ubezpieczoną i zapoznali się z dokumentacją medyczną. Niewątpliwie rozpoznane u ubezpieczonej schorzenia o podłożu neurologiczno-ortopedycznym są przewlekłe i wymagają stałego leczenia oraz kontroli lekarskiej, a nadto utrudniają normalne funkcjonowanie i sprzeczny z niezdolnością do pracy. Jednak ich obecny stan zaawansowania nie powoduje u niej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami do wykonywania zawodu pielęgniarstwa środowiskowego. Aktualne stadium rozpoznanych schorzeń nie narusza sprawności organizmu w stopniu znacznym, a zatem w takim stopniu, który uniemożliwiłby świadczenie przez wnioskodawczynię pracy zgodnej z posiadanym wykształceniem i dotychczas wykonywanej.

Analizując opinie obu zespołów biegłych lekarzy, Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej. Ustalenia biegłych są szczegółowo uzasadnione i zawierają odwołanie do dokumentacji medycznej. Co więcej druga opinia została uzupełniona o stanowisko biegłego lekarza endokrynologa, który także nie znalazł podstaw do uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy. Pełnomocnik ubezpieczonej podnosił, iż A. W. leczy się z powodu bólu neuropatycznego w klinice bólu, a ponadto choruje na jaskrę. Wniesiono także o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry. Pomimo zakreślonego przez Sąd terminu nie została przedłożona

dokumentacja medyczna z leczenia wnioskodawczynie u specjalistów z zakresu psychiatrii i okulistyki oraz w poradni leczenia bólu, a tym samym brak było podstaw do uwzględnienia w/w wniosku dowodowego. Nie można także przychylić się do wniosku pełnomocnika ubezpieczonej o nieuwzględnienie negatywnych opinii biegłych sądowych. Podkreślenia bowiem wymaga, iż kluczowa okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nią niezdolność do pracy nie może być ustalana przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony postępowania. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej. Wobec powyższego, rozstrzygając sporną okoliczność niezdolności do pracy wnioskodawczynie, Sąd oparł się na spójnych opiniach dwóch niezależnych zespołów biegłych lekarzy, którzy uznali A. W. za zdolną do pracy po dniu 30 września 2014r.

Prawo do świadczenia ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa. Wobec braku stwierdzenia przez powołane w sprawie dwa zespoły biegłych niezdolności do pracy ubezpieczonej, nie została spełniona przesłanka warunkująca przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać przy tym należy, iż wszystkie przesłanki nabycia prawa do renty wymienione w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione kumulatywnie, aby prawo to mogło zostać przyznane.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.